

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (2550) ได้กล่าวไว้ในมาตราที่ 49 ว่าบุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าเล่าเรียน ผู้พิการหรือทุพพลภาพหรือผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก ต้องได้รับสิทธิตามวรรคหนึ่งและการสนับสนุนจากรัฐ เพื่อให้ได้รับการศึกษา โดยทัดเทียมกับบุคคลอื่นและการจัดการศึกษาอบรมขององค์กรวิชาชีพหรือเอกชน การศึกษาทางเลือกของประชาชน การเรียนรู้ด้วยตนเองและการเรียนรู้ตลอดชีวิตย่อมได้รับความคุ้มครองและส่งเสริมที่เหมาะสมจากรัฐ อีกทั้งพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับผู้พิการ (2551) หมวด 1 มาตราที่ 7 ได้กำหนดให้สถานศึกษาของรัฐและเอกชนที่จัดการเรียนร่วม สถานศึกษาเอกชนการกุศลที่จัดการศึกษาสำหรับคนพิการ โดยเฉพาะและศูนย์การเรียน เฉพาะความพิการที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน ให้ได้รับเงินอุดหนุนและความช่วยเหลือเป็นพิเศษจากรัฐ

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ในมาตราที่ 10 ซึ่งได้ระบุไว้ว่า การจัดการศึกษา ต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าเล่าเรียน การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือ ไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษและในวรรคสอง สำหรับคนพิการ ให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการ โดยไม่เสีย ค่าเล่าเรียน และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษ ต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลอีกด้วย

ตามกฎหมายดังกล่าวข้างต้น โรงเรียนเอกชนและโรงเรียนรัฐบาลจึงไม่สามารถปฏิเสธการรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเข้าเรียนร่วมในห้องเรียนกับนักเรียนทั่วไป

เพื่อช่วยให้นักเรียน ได้มีพัฒนาทั้งด้านสังคม อารมณ์และสามารถเรียนรู้ปรับตัวเองให้เข้ากับ
สิ่งแวดล้อมในโรงเรียน เพื่อนในห้องเรียนรวมทั้งบุคคลที่อยู่รอบตัวได้ ทั้งนี้ กรองจิต
เดจีวงค์ (2544, หน้า 27-28) กล่าวว่า การจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมเป็นการจัดการศึกษา
สำหรับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษโดยมีหลักการ คือ เด็กเป็นผู้เลือกโรงเรียนไม่ใช่
โรงเรียนเลือกเด็ก โรงเรียนและครูจะต้องปรับสภาพแวดล้อม หลักสูตร วัตถุประสงค์ เทคนิค
การสอน สื่ออุปกรณ์ การประเมินผล และสามารถจัดการเรียนการสอนให้ตรงกับข้อจำกัดของ
เด็กเป็นรายบุคคลได้ การจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมนี้จะต้องมีความร่วมมือกันระหว่างองค์กร
ที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ เอกชน ผู้ปกครองและชุมชน โดยปลูกฝังด้านจิตสำนึกและเจตคติเกี่ยวกับ
การจัดการศึกษาให้แก่เด็กโดยคำนึงถึงศักยภาพความแตกต่างระหว่างบุคคลหรือความบกพร่อง
เฉพาะบุคคล ซึ่งจะให้สิทธิเท่าเทียมกันทุกคนโดยไม่เลือกปฏิบัติต่อบุคคลใดเป็นพิเศษเฉพาะ
ปัจจุบัน โรงเรียนต่าง ๆ ได้เปิดโอกาสให้นักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ
เข้าเรียนร่วม อย่างไรก็ตามโรงเรียนเอกชนบางแห่งยังไม่เข้าใจหลักการของการจัดการศึกษา
แบบเรียนร่วมที่ถูกต้องไม่ว่าจะเป็นในเรื่องการปรับสภาพแวดล้อม หลักสูตร วัตถุประสงค์
เทคนิคการสอน สื่อ อุปกรณ์ การประเมินผล การจัดการเรียนการสอนและรูปแบบการจัดการ
เรียนการสอนที่ถูกต้องตามหลักการ ทั้งนี้ผู้ศึกษา ในฐานะครูผู้สอนและครูที่ดูแลงานการศึกษา
พิเศษโรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย (งานแนะแนวโรงเรียน, 2557) สามารถสรุปปัญหาที่พบ
ในการจัดการเรียนร่วมได้ว่าการให้การช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษยังเป็น
การให้คำปรึกษาเฉพาะปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวเด็กแล้วให้ข้อมูลกับผู้ปกครองเพื่อรับทราบปัญหา
และดำเนินการแก้ไขปัญหาเองตลอดจนการประสานความช่วยเหลือกับบุคคลอื่นเอง
ไม่มีแผนการจัดการเรียนการสอนเฉพาะบุคคลหรือการจัดทำหลักสูตรการศึกษาสำหรับเด็ก
เด็กกลุ่มนี้ในโรงเรียนเอกชน สอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วม
โรงเรียนเอกชนของ ชมพูนุช สมจันทร์ (2557, หน้า 3-4) ได้กล่าวถึงปัญหาที่พบเกี่ยวกับ
การจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนวชิรวิทย์ จังหวัดเชียงใหม่ โดยแยกปัญหาที่พบตามกรอบ
โครงสร้างซีท (SEAT) ได้แก่ด้านนักเรียน (S : Students) โรงเรียนยังไม่มีเตรียมความพร้อม
ทางด้านวิชาการ อารมณ์ สังคมและการช่วยเหลือตนเองสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็น
พิเศษ รวมทั้งผู้เรียนทั่วไปก็ยังขาดความรู้ความเข้าใจ ไม่สามารถช่วยเหลือและปฏิบัติต่อเพื่อน
ที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษได้อย่างถูกวิธี ด้านสภาพแวดล้อม (E: Environment)
โรงเรียนยังไม่มี การจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการเรียนการสอน สำหรับการเรียนร่วม
ระหว่างผู้เรียนทั่วไป กับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ และผู้ปกครอง ครู รวมถึงบุคลากรอื่น ๆ

ในโรงเรียนยังขาดความรู้ความเข้าใจไม่สามารถช่วยเหลือผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษได้อย่างถูกต้อง ปัญหาที่สำคัญก็คือบางรายผู้ปกครองยังไม่ยอมรับความบกพร่องและข้อจำกัดในตัวผู้เรียนได้ ทั้งยังไม่ให้ความร่วมมือในการช่วยเหลือเท่าที่ควร ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน (A : Activities) ครูและผู้บริหารไม่ทราบถึงวิธีการจัดการเรียนการสอน รวมถึงการวัดและประเมินผลสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ และด้านเครื่องมือ (T : Tools) โรงเรียนยังไม่มียุทธศาสตร์ วิสัยทัศน์ พันธกิจ ซึ่งเป็นการกำหนดทิศทางในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษที่เรียนร่วมในโรงเรียน ผู้เรียนจำนวนดังกล่าวนี้ เป็นอุปสรรคและยากลำบากต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียน กอรปกับทางโรงเรียนยังไม่มีบุคลากรทางการศึกษาพิเศษ ยังไม่มีระบบคัดกรองที่ชัดเจน และในขณะเดียวกันทางโรงเรียนพบว่าผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษเข้ามาเรียนร่วมจำนวนมากขึ้นทุกปี

นอกจากนี้สมเกตุ อุทธโยธา (2556) ได้กล่าวถึงแนวคิดในการพัฒนารูปแบบการเรียนร่วมในการจัดการศึกษาเพื่อปวงชนเปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนร่วมกับผู้เรียนทั่วไป เมื่ออายุถึงเกณฑ์ มีการสร้างเครือข่ายและทำงานเป็นทีม มีเครือข่ายของบุคลากรภายในและภายนอก รวมถึงปัจจัยที่ช่วยให้การเรียนร่วมประสบความสำเร็จในอนาคต ได้แก่ การสร้างเจตคติที่ดีของสังคมที่มีต่อผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ การกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการจัดการศึกษาสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษให้สอดคล้องกันทุกระดับการบริหารจัดการ

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นแล้วยังสอดคล้องกับการสัมภาษณ์ นางไพรวลัย แสงแก้ว รองผู้อำนวยการ โรงเรียนพิงครัตน์ ซึ่งโรงเรียนเอกชนแห่งนี้ได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเข้าศึกษาจำนวนมาก จากการสัมภาษณ์เมื่อวันที่ 9 สิงหาคม 2554 ในเรื่องการจัดการเรียนร่วมของโรงเรียน ได้แก่วิธีการรับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเข้าเรียนร่วม การจัดการเรียนการสอนในห้องเรียน การขอรับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล พบว่าโรงเรียนเปิดโอกาสให้นักเรียนที่มีความต้องการเข้าศึกษาในรูปแบบเปิด โดยให้แนบเอกสารรับรองความบกพร่องจากแพทย์ แต่ทางโรงเรียนไม่ได้ขอรับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล ผู้ปกครองจะเป็นผู้ดูแลค่าใช้จ่ายเองทั้งหมด เนื่องจากผู้ปกครองไม่อยากให้ลูกมีประวัติการเป็นเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ นอกจากนั้นยังพบปัญหาในการจัดการเรียนร่วมซึ่งเกิดจากความคิดและทัศนคติที่แตกต่างกันของครู ผู้บริหารและผู้ปกครองนักเรียน โดยสาเหตุหลักคือการที่ผู้ปกครองไม่ยอมรับที่จะเปิดเผยต่อสังคมว่าบุตรเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จึงทำให้การจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชนเป็นไปได้ยาก

ยิ่งไปกว่านั้นผู้ศึกษาในฐานะบุคลากรในโรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย จึงได้มีแนวคิดที่จะพัฒนาแนวทางในการจัดการเรียนร่วมให้เป็นที่มาตามหลักการที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของคนในองค์กร นำเสนอปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษไปให้ฝ่ายบริหารโรงเรียนรับทราบถึงที่มาของปัญหา แต่ผู้บริหารยังไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้และไม่ได้ได้รับความร่วมมือทั้งเพื่อนครูและผู้บริหารเท่าที่ควร ปัญหาการขาดครูและบุคลากรด้านการศึกษาพิเศษและที่สำคัญปัญหาด้านการขาดความรู้และหลักการจัดการเรียนร่วมที่ถูกต้อง สอดคล้องกับงานวิจัยของ สายวสันต์ นิมาพร (2554, หน้า 56) ที่กล่าวไว้ว่า ปัญหาที่พบคือ โรงเรียนขาดงบประมาณในการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกให้เด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ บางโรงเรียนไม่ได้มีนโยบายที่ได้รับมาปฏิบัติอย่างเป็นระบบ และการยืมเครื่องมืออุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษมีความล่าช้าและได้ให้ข้อเสนอแนะว่าผู้บริหารควรจัดหางบประมาณมาสนับสนุนการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียน ตลอดจนคณะกรรมการจัดการเรียนร่วมควรประสานศูนย์การศึกษาพิเศษ รวมทั้งปัญหาการขาดแคลนครูที่จะดูแลเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษหรือครูที่จบการศึกษาพิเศษโดยตรงพบว่ามีน้อยมากในโรงเรียนเอกชน และขาดการประสานงานขอความช่วยเหลือจากรัฐบาล ทั้งเรื่องงบประมาณ และการเรียนการสอน ดังที่ พรเพ็ญ เข้มอินทร์ (2555, หน้า 77) ที่กล่าวไว้ว่าปัญหาในการจัดการศึกษาส่วนหนึ่งมาจากครูและโรงเรียนขาดความพร้อมในการจัดการศึกษาพิเศษ เช่น ครูที่รับผิดชอบงานการเรียนร่วมมีภาระงานที่ได้รับมอบหมายด้านต่าง ๆ ค่อนข้างมากจึงส่งผลให้ไม่สามารถปฏิบัติงานการเรียนร่วมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ครูที่รับผิดชอบงานการเรียนร่วมมีการเปลี่ยนแปลงบ่อยทำให้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่ต่อเนื่อง โรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมไม่สามารถจัดการเรียนการสอนเฉพาะสำหรับเด็กแต่ละรายซึ่งมีความต้องการไม่เหมือนกัน และโรงเรียนขาดความร่วมมือร่วมใจของทุกภาคส่วนทั้งครู ผู้ปกครอง และชุมชน

ในขณะที่เดียวกันผู้ศึกษามีประสบการณ์ในการทำงานด้านการศึกษาพิเศษมาเป็นเวลา 4 ปี พบว่าโรงเรียนเอกชนมีการรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเข้าเรียนน้อยกว่าโรงเรียนรัฐบาล ซึ่งเห็นได้จากโรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย เป็นตัวอย่างหนึ่งจากนักเรียนจำนวน 3,065 คน มีนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ 1 คน และไม่ได้แจ้งรายชื่อของสถานศึกษาไปยังเขตพื้นที่การศึกษาเขต 1 เนื่องจากผู้ปกครองไม่ประสงค์จะรับเงินอุดหนุนซึ่งผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาเอกสาร SAR ของสถานศึกษาจากข้อมูลของเขตพื้นที่การศึกษา

ประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 1 (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 1 สำนักงานการศึกษาเอกชน, 2554) พบว่ามีโรงเรียนในเขตอำเภอเมืองทั้งหมด 19 โรงเรียน มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 36,240 คน มีเพียง 8 โรงเรียนที่รับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ 100 คน หรือร้อยละ 0.3 เท่านั้น ทำให้เห็นความแตกต่างทางด้านตัวเลขของจำนวนนักเรียนทั้งหมดของโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนร่วมกับจำนวนนักเรียนที่รับเข้ามาเรียนอย่างชัดเจน ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ในโรงเรียนเอกชนอำเภอเมืองเชียงใหม่ สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 1 สำนักงานการศึกษาเอกชน

ลำดับที่	รายชื่อโรงเรียน	จำนวนนักเรียน (คน)	จำนวนเด็กที่มีความ ต้องการจำเป็นพิเศษ (คน)
1	โรงเรียน โกวิทธารงเชียงใหม่	2,860	-
2	โรงเรียนชาลสุวรรณ	448	11
3	โรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน	1,539	-
4	โรงเรียนพิมานเด็ก	459	3
5	โรงเรียนคาราวิฑาลัย	6,550	57
6	โรงเรียนเทพดินทร์วิทยา	1,485	-
7	โรงเรียนธรรมราชศึกษา	1,394	1
8	โรงเรียนปริญทร์รอยเฮลล์วิทยาลัย	6,421	-
9	โรงเรียนพระฤทัย	2,711	-
10	โรงเรียนพินครัตน์	367	27
11	โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย แผนกมัธยม	3,224	1
12	โรงเรียนเมตตาศึกษาในพระราชูปถัมภ์ฯ	280	-
13	โรงเรียนเรยีนาเชลีวิทยาลัย	2,190	-
14	โรงเรียนวชิรวิทย์	600	32

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ลำดับที่	รายชื่อโรงเรียน	จำนวน นักเรียน (คน)	จำนวนเด็กที่มีความ ต้องการจำเป็นพิเศษ (คน)
15	โรงเรียนจิตรลดาเชียงใหม่	1,604	-
16	โรงเรียนวาริชเชียงใหม่	2,837	60
17	โรงเรียนวิชัยวิทยา	672	-
18	โรงเรียนสันติศึกษา	298	-
19	โรงเรียนสิริมงคลานุสรณ์	301	-
	รวม	36,240	100

ที่มา : สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 1 สำนักงานการศึกษาเอกชน (2554)

จากจำนวนตัวเลขดังกล่าวผู้ศึกษาจึงตั้งข้อสังเกตว่า การจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชนมีจำนวนน้อยมาก ในขณะที่งานวิจัยดังกล่าวมาแล้ว พบว่า การจัดการเรียนร่วมสามารถทำได้ใน โรงเรียนเอกชนแต่ละจะประสบความสำเร็จได้และเป็นที่ยอมรับหรือไม่ ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น ทักษะของครูที่มองการจัดการเรียนร่วมผ่านจากองค์ความรู้ ความเข้าใจ และประสบการณ์ที่ได้รับจากผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงทัศนคติของครูและผู้บริหารของโรงเรียนเอกชนในประเด็นความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก พฤติกรรมที่แสดงออกของครูและผู้บริหารที่มีผลต่อการจัดการเรียนร่วม และศึกษาปัญหา อุปสรรคในการรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษในการจัดการเรียนร่วมในอนาคต ของ โรงเรียนเอกชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาทัศนคติของครูและผู้บริหารที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ และการจัดการเรียนร่วมใน โรงเรียนเอกชนอำเภอเมืองเชียงใหม่
2. เพื่อศึกษาอุปสรรคและข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มประชากร

ในการศึกษาค้างนี้ประชากรที่ใช้ คือครูและผู้บริหารของโรงเรียนเอกชน แต่ละโรงเรียน รวมทั้งสิ้น 2,118 คน

กลุ่มเป้าหมาย

ในการศึกษาค้างนี้ใช้วิธีการคัดเลือกกลุ่มเป้าหมายแบบเฉพาะเจาะจง โดยเลือกครู 1 คน และผู้บริหาร 1 คน รวมทั้งสิ้น 38 คน โดยมีเงื่อนไขการเลือกกลุ่มเป้าหมายดังต่อไปนี้

1. ครู คุณสมบัติ คือ บุคคลที่ดำรงตำแหน่ง เป็นหัวหน้างานรับผิดชอบดูแลเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษในโรงเรียน หรือหัวหน้างานแนะแนวของโรงเรียน และยินดีให้ความร่วมมือในการศึกษาโรงเรียนละ 1 คน รวมกันทั้งสิ้น 19 คน

2. ผู้บริหาร คุณสมบัติ คือ คุณครูที่ทำหน้าที่บริหาร ได้แก่ หัวหน้าฝ่ายวิชาการ และยินดีให้ความร่วมมือในการศึกษาโรงเรียนละ 1 คน รวมกันทั้งสิ้น 19 คน

2. เนื้อหา

การศึกษาค้างนี้ ศึกษาเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ ความคิดเห็น ความรู้สึกต่อการจัดการเรียนร่วมในเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ รวมทั้งปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนร่วม

นิยามศัพท์เฉพาะ

ทัศนคติ หมายถึง ผลรวมของความเชื่อและการประเมินสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคล ซึ่งนำไปสู่แนวโน้มที่จะกระทำการในวิถีทางหนึ่ง (พัชรภา ตันติประภา, 2553, หน้า 51-57)

ในการศึกษาค้างนี้ ทัศนคติ หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจและพฤติกรรมที่แสดงออกต่อการจัด การเรียนร่วมในลักษณะทั้งทางด้านเห็นชอบหรือไม่ชอบอย่างใดอย่างหนึ่งของครู และผู้บริหารทั้ง 19 โรงเรียน

การเรียนร่วม หมายถึง การจัดการศึกษาที่เปิดโอกาสให้นักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษหรือนักเรียนที่พิการเข้าเรียนร่วมกับนักเรียนทั่วไป โดยอาจจัดได้หลายรูปแบบ และมีลักษณะการจัดที่แตกต่างกัน ให้สามารถรองรับการเรียนการสอนสำหรับนักเรียน

ทุกกลุ่มเป้าหมาย รวมทั้งนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษหรือพิการเรียนร่วม (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ, 2557, หน้า 4)

ในการศึกษาครั้งนี้ การเรียนร่วม หมายถึง การรับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ เข้าศึกษาในระบบทั่วไปทุกระดับและหลากหลายรูปแบบรวมถึงการจัดการศึกษา โดยไม่แบ่งแยกความบกพร่องของเด็กหรือคิดแยกเด็กที่ด้อยกว่าเด็กส่วนใหญ่ออกจากชั้นเรียน แต่จะใช้การบริหารจัดการและวิธีการในการให้เด็กเกิดการเรียนรู้และพัฒนาการ ตามความต้องการจำเป็นอย่างเหมาะสมเป็นรายบุคคลในเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ทั้ง 19 โรงเรียน

เด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ หมายถึง บุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรม ในชีวิตประจำวัน หรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใดประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่าง ๆ และมีความต้องการจำเป็นพิเศษทางการศึกษาที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใดเพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรม ในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป (พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ, 2551)

ในการศึกษาครั้งนี้ เด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่อง ทั้ง 9 ประเภทได้แก่ บกพร่องด้านการเห็นบกพร่องทางการได้ยิน บกพร่องทางสติปัญญา บกพร่องทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหวหรือสุขภาพ บกพร่องทางการเรียนรู้ บกพร่องทางการพูดและภาษา บกพร่องทางพฤติกรรมหรืออารมณ์ บุคคลออทิสติกและบุคคลพิการ ซ้อน รวมทั้งเด็กที่มีความบกพร่องอื่นใดประกอบกับมีอุปสรรค ในด้านต่าง ๆ และมีความต้องการจำเป็นพิเศษทางการศึกษาที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใด เพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวัน หรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้ ในโรงเรียนเอกชนจังหวัดเชียงใหม่ สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาเขต 1 ทั้ง 19 โรงเรียน

ครู หมายถึง บุคลากรวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่หลักทางด้านการเรียนการสอน และการส่งเสริม การเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ ในสถานศึกษาทั้งของรัฐและเอกชน (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ, 2542) และในพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 ได้ให้ความหมายของคำว่า ครู หมายถึง บุคลากรวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่หลักทางด้านการเรียน การสอนและส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ ในโรงเรียน

ในการศึกษาครั้งนี้ ครู หมายถึง บุคลากรวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่หลักทางด้านการเรียน การสอนและส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ ในโรงเรียนเอกชนจังหวัดเชียงใหม่ สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาเขต 1 ทั้ง 19 โรงเรียน

ผู้บริหารสถานศึกษา หมายความว่าบุคลากรวิชาชีพที่รับผิดชอบการบริหาร สถานศึกษาแต่ละแห่งทั้งของรัฐและเอกชน (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ, 2553)

ในการศึกษา ครั้งนี้ผู้บริหารสถานศึกษา หมายถึง ผู้บริหาร โรงเรียนเอกชน ในจังหวัดเชียงใหม่ ได้แก่ หัวหน้าฝ่ายวิชาการของ 19 โรงเรียน

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทราบทัศนคติของ โรงเรียนเอกชนในการจัดการเรียนร่วม
2. ทราบและเข้าใจถึงปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชน
3. เป็นแนวทางในการพัฒนาและเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจของคณะครูและผู้บริหารสถานศึกษาต่อการจัดการศึกษาแก่เด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษในโรงเรียนเอกชน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved